

VICTORIA
CONNELLY

PILTE

MAARAAMATUPOEST

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
Scenes from a Country Bookshop
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on välja mõeldud. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, kas elavate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 Victoria Connelly. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

D03457525
ISBN 978-9916-31-737-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Rebeccale, Patrickule, Hudsonile ja Figgyle.

Aitäh, et lubasite mul veeta suve teie kaunis kodus, kus valmis suur osa sellest romaanist.

ESIMENE PEATÜKK

Josh Nightingale seisis keset oma raamatupoodi, vaatas aknast vastas asuvat kauplust ja vangutas müra kuuldes pead.

„Mida nad seal sinu arvates teevad?“

Sam kehitas õlgu.

„Kas sa ei tea, kes selle rentis?“ küsis Josh.

„Ei,“ vastas Sam, „kuigi ma kuulsin kõlakaid, et sellest tuleb pesupood.“

Josh kortsutas kulmu. „Pesupood? Castle Clare’is?“

„Ilmselt küll. Vaata neid tähti.“

Josh vaatas uuesti aknast välja. Peale kahe töömehe, kes puuride ja haamritega poes müra tekitasid, maalis keegi väljas akna kohale silti.

„Väike Bloo,“ luges ta.

„Bloomers nagu naiste aluspüksid,“ ütles Sam.

„Ei! Väike naistepesu ei kõla just loogiliselt, või mis?“

„Mis see siis veel olla võiks?“

Josh kehitas õlgu. „Blooms nagu lilled? See võib-olla lillepood. Aga väike lillepood ei kõla samuti kuigi loogiliselt, kas pole?“

„Vist küll.“

Kaks venda vaatasid imestunult edasi.

„Nagu ma aru saan, on sinu poes praegu vaikne?“ küsis Josh.

„Vanaisa hoiab poel silma peal, kuni isa vanaemaga arsti juures käib.“

„Kas temaga on kõik korras?“

„Ma ei tea. Isa ütleb, et vanema olukord halveneb. Ta unustab asju, vihastab ja satub segadusse.“

Josh kortsutas kulmu. See ei meeldinud talle üldse. Nende kallisa vanaema Nell oli dementsuse algstaadiumis ja nägemine, kuidas ta kadus nende juurest kuhugi hoopis teise maailma, murdis Nightingale'ide perekonna südamed.

„Peame tugevad olema,“ ütles Joshi ema, Eleanor, kui ta küsis, kas ta saab kuidagi aidata. „Peame vanaisa jaoks olemas olema. Praegu vajab ta meid rohkem kui kunagi varem.“ Josh tegi kõik, mis tema võimuses. Kõik tegid, ükskõik kas see oli söögitegemine, koristamine või vanavanemate sõidutamine arstide juurde – Nightingale'ide pere hoidis kokku ja hoolitses selle eest, et kõigi vajadused oleksid rahuldatud.

Viiest Nightingale'ide pere lapsest keskmisena, oli Josh vahest kõige tõsisem. Ema kasutas tema iseloomustamiseks sõna *tõsimeelne* ja ta oli sellega rahul, sest ta teadis, et ei ole kunagi nii muretu nagu Lara või loomult sõbralik nagu Sam. Viiest lapsest oli just tema kõige õpihimulisem ja tõsisem – tõeline *raamatukoi*. Teda oli tihti sellepärast narritud, et ta meenutas mõnd oma kirjanduslikku kangelast, olgu see siis keegi Tšehhovi ägedatest tegelastest või M. R. Jamesi loo õpetlasest poissmees. Kuid ta suhtus sellesse heatahtlikult ja tunnistas alati esimesena oma loomust.

Umbes lõuna ajal märkas Josh, et silt oli valmis saanud ja ta vaatas seda imestunudult muiates.

„Noh,“ sõnas ta endamisi, „see on küll huvitav.“

Pärast seda, kui ta oli kolm uut eksemplari Robert Macfarlane'i raamatust, mis talle endale meeldis ja mida ta tihti ostjatele soovitas, riulisse ära pannud, kiirustas ta Sami poodi.

„Kas nägid seda?“ küsis Josh üle uksekellukese meloodilise helina.

„Mida?“ küsis treppredelil seisev Sam.

„Silt on valmis,“ teatas Josh.

Sam ronis kähku redelilt alla, läks akna juurde ja nad lugesid koos sildil olevat kirja.

Väike Bloomsbury.

Kaks venda vaatasid teineteisele otsa.

„Kas see tähendab seda, mida mina arvan?“ küsis Josh. „Bloomsbury nagu Bloomsbury rühm?“

„Võib-olla on see hoopis Bloomsbury nagu see piirkond Londonis.“

„Jah, aga kas see poleks mitte imelik?“

„Seal on Bloomsbury nimeline kirjastus,“ ütles Sam.

„Kas arvad, et nad avavad konkureeriva raamatupoe?“

„Selle kohta pole ma ühtki tõendit näinud. Nägin enne, kuidas keegi sinna mööblit tassis. Arvan, et seda nad müüvadki.“

Just siis, kui nad sildi tähenduse üle mõtisklesid, avanes üks ja kõnniteele astus noor naine. Ta kandis taevasinist pikka seelikut, erksavärvilise lillemustriplaasi ja selle peal suurtest merevaigust

---

* Bloomsbury rühm oli väike mitteametlik rühm, kuhu kuulusid kunstnikud ja intellektuaalid, kes elasid Londonis Bloomsbury piirkonnas 20. sajandi esimesel poolel. Tuntuimad liikmed olid Virginia Woolf, John Maynard Keynes, Edward Morgan Forster ja Lytton Strachey. (Allikas: Vikipeedia. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*)

pärlitest kaelakeed. Kuid kõige rohkem köitsid Joshi tähelepanu tema pikad kastanpruunid juuksed. Need olid kõige hämmastavamad värvi, mida ta oli kunagi näinud, ja neid hoidis koos lai rätik, mis oli kuklas sõlme seotud.

„Mina ütlesin kindlalt, et Bloomsbury nagu Bloomsbury rühm,“ ütles Josh, püüdes naist mitte jõllitada, juhuks, kui too peaks ümber pöörduma. „Vaata ta riideid.“

„On ainult üks võimalus teada saada,“ ütles Sam talle.

„Milline?“

„Mine küsi tema enda käest.“

See ettepanek paistis Joshi endast välja viivat. „Aga ma...“ Ta neelatas raskelt. Ta oli loomu poolest introvert ja tundis end uutele inimestele tutvustades alati ebamugavalt.

„Ta on siinkandis uus ja tema pood asub otse sinu oma vastas,“ rõhutas Sam. „Kas sa ei arva, et tema vastuvõtt Castle Clare'i on lausa sinu kodanikukohus?“

Josh noogutas mõnevõrra vastumeelselt. Sami väide tundus loogiline ja ta teadis, et see oleks õige käitumine, eriti siis, kui nägi naist hetk hiljem suurt savipotti tassimas. Härrasmehena, nagu ta oli, oli Josh silmapilk uksest väljas ja teisel pool tänavat.

„Saan ma aidata?“ küsis ta kätega poti ümbert kinni haarates.

„Oh!“ hüüatas naine.

„Kõik on korras,“ ütles ta. „Kuhu ma selle panen?“

„Arvan, et siia,“ ütles naine, osutades poeuksest vasakule jäävale kohale kõnniteel.

Josh asetaski poti õrnalt maha.

„Aitäh.“

„Võta heaks,“ ütles ta. „Mina olen Josh. Josh Nightingale. Olen teisel pool teed asuva raamatupoe omanik.“

„Mina olen April Channing.“

Josh noogutas, pannes tähele, kui musikaalne oli naise nimi.

„Mu vennale, Samile, kuulub see kasutatud raamatute pood ja meie õele, Bryonyle, see lasteraamatupood siin.“ Ta osutas käega teiste kaupluste poole.

„Tõeline perefirma!“

„Absoluutselt. Sa võid ka Pollyt näha. Ta asendab aeg-ajalt meid kõiki.“

„Veel üks öde?“

„Jah. Lara on ka, aga tema käib ülikoolis.“

„Nii et teid on kokku viis?“

„Jah. Nagu Bennetite perekonnas. Ainult... meil on peale tüdrukute ka poisse.“

„Bennetite perekond?“

„Jane Austen. „Uhkus ja eelarvamus“.“

„Ah soo, saan aru!“

„Palun vabandust,“ ütles Josh särgikraed veidi lõdvemaks lastes, „ma kasutan palju kirjanduslikke viiteid.“

„Aitäh hoiatuse eest!“ Naine naeratas ja Josh märkas alles siis, et tema prillidel olid roosad läätsed. Roosad prillid, imestas ta, mõeldes, kas see ütles midagi selle kohta, kuidas naine maailma nägi, või oli see lihtsalt moeasi. Tundus, et selle küsimiseks ei olnud nad veel piisavalt tuttavad.

„Nii, et sul on siis mööblipood?“ küsis ta selle asemel.

„Taaskasutus,“ ütles April. „Praegu kasutatakse vist seda sõna? Võtad midagi vana, mida keegi ei taha, ja annad sellele uue elu.“

Joshile see meeldis see. „Kuidas sa sellega alustasid?“

„Põhimõtteliselt ei olnud mu perel kunagi palju raha,“ alustas naine. „Kogu meie mööbel tuli kas oksjonitelt või oli varem kellegi teise kasutatud. Ühel päeval ostis ema mu magamistuppa ühe eriti inetu mööblitüki ja ma mõtlesin, et *peab* ju olema mingi võimalus seda ilusamaks muuta! Muidugi ei teadnud ma alguses, mida ma tegin, ning kasutasin valet sorti värvi ja liimi, aga see süütas minus mingi sädeme.“

„Ja kas sa tegid selle mööblitüki ilusamaks?“

„Noh, see muutus üsna igavast pruunist väga erkroosaks, nii et kaheteistaastaselt oli see minu jaoks kindlasti palju ilusam.“ Ta naeratas taas. Josh mõtles tahtmatult, et naine oli naeratades väga ilus. Või isegi siis, kui ta ei naeratanud. Ta sikutas jälle oma särgikraed ja kõhatas.

„Järelikult see nimi?“ alustas ta, vaadates ukse kohal oleva sildi poole.

„See on nagu Bloomsbury rühm?“

„Seda ma arvasingi,“ ütles mees. „Sinu rõivastus samuti.“

„Nad on mind natuke mõjutanud.“

„Sa oled siis Virginia Woolfi austaja?“

„Loomulikult!“

„Sel juhul võib sulle huvi pakkuda meie Castle Clare'i raamatuklubi. See käib koos igal teisel kuul mu venna Sami poes. Järgmine koosolek on juulis ja nad loevad „Proua Dallowayd“.“

„Suurepärane! Minu arvates on see Woolfi parim teos,“ ütles April.

„Olen kindel, et nad võtavad sind hea meelega raamatuklubisse vastu.“

„Aitäh. See on väga lahke.“

„Kas ma saan õigesti aru, et sul on raamat juba olemas? Sest ma võin selle sulle tellida, kui tahad. Tegelikult ükskõik mis raamatu.“

„Mul on raamat olemas. Tegelikult isegi kaks või kolm tükki.“

Josh muigas seda kuuldes. See kõlas väga tuttavalt. „Arvan, et sobid siia väga hästi.“

„Rõõm kuulda. See paistab olevat üks väga eriline koht.“

„Seda see on. Kust sa ise pärit oled?“

„Ühest väikesest piiriäärsest Norfolk'i külast.“

Josh hingas hukkamõistva sisinaga läbi hammaste sisse. „Ära seda siinsetele inimestele ütle!“

„Oi, kas tõesti?“ April näis äkki ärevusse sattuvat.

„Ma teen nalja!“ ütles Josh kiiresti. „Tead küll seda Suffolki ja Norfolkki vahelist aasimist!“

„Jah. Nende maakondade vahel on üsna suur rivaalitsemine.“

„See on muidugi täielik jama,“ ütles Josh.

„Justnimelt.“

„Suffolk on ilmselgelt Norfolkest *mäekõrguselt* üle!“ Josh muigas ja naine muigas vastu.

„Unista edasi!“ ütles naine uuesti naeratades. Mehe kõri tõmbus jälle pingule.

„Jah, noh, ma lähen siis nüüd tagasi,“ ütles ta naisele.

„Aitäh sooja vastuvõtu eest.“

„Kui sa midagi vajad...“ alustas Josh, kuid jäi siis vait.

„Siis tean, kust sind leida.“

„Jah!“ Ta osutas oma teisel pool teed asuvale kauplusele ja andis naisele siis naljakalt au, mida ta silmapilk kahetses. Päriselt ka, mis tal ometi viga oli?

Ta ületas kiiresti tänava ja kadus oma raamatupoodi varjule. Ta nägi ikka veel aknast naist ja lootis, et too läheb varsti oma poodi tagasi, kuna ta osutus kohutavalt häirivaks, aga tal oli vaja tööd teha.

Otsustavalt ja teadlikult pööras Josh tähelepanu akna taga toimuvale uuesti raamatutele, läks viivitamatult riiulite juurde ning võttis sealt ühe Virginia Woolfi „Proua Dalloway“ õhukese eksemplari. Sam oli tellinud raamatuklubi liikmete jaoks mitu eksemplari, mis olid eelmisel nädalal kohale jõudnud ja kõik olid enda omade eest juba maksnud ning need ära viinud, peale kahe liikme: Winston Knelleri ja Honey Diggeri. Josh vangutas Honey nime juures hukkamõistvalt pead. Raamatu tellimislehele oli ta kirjutanud *Hortense*, sest see oli naise pärisnimi. Joshi arvates ei olnud Honey tema eas naise või tegelikult mitte ühegi naise jaoks väärikas nimi.